

Inkassoklagenemnda

Klagenemnd for inkassosaker mot forbrukere

Sak 139-03
Klager: NN
Innklaget: Lindorff AS

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57. Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.45.31525
Org.nr.: 971 317 612
www..klagenemnda.inkasso.no

Saken gjelder: Krav om oppreisning for uberettiget inngivelse av betalingsanmerkning.

1 Saksforholdet

Klager inngikk i august 1998 avtale om leie av bil med fordringshaver. Etter innlevering av bilen ble det oppdaget en skade, som klager etter taksering ble krevd for med kr. 22.678.

Klager bestred kravet og unnlot å betale, og saken ble sendt til Lindorff AS som 15.04.02 sendte klager en betalingsoppfordring. Klager bestred kravet ved brev av 23.04.02, og på grunnlag av innsigelsene ble forliksklage inngitt 22.05.02. Det viste seg imidlertid at saksbehandler hadde glemt å ”tvistekode” saken, det vil si at kravet er omstridt. På grunn av denne feilen ble melding om betalingsanmerkning sendt kredittopplysningsregistrene 30-40 dager etter at rettslige skritt hadde blitt iverksatt.

Før betalingsanmerkning blir registrert har kredittopplysningsregistrene som rutine å sende en forespørsel til skyldner om hvorvidt det er innsigelser til kravet som tilsier at betalingsanmerkning ikke skal bli registrert. Dersom henvendelsen ikke avstedkommer noen reaksjoner, registreres slik anmerkning.

Lindorff Decision (Kredittopplysningsselskapet) sendte en slik henvendelse til klager 10.07.03. Klager besvarte dette ved telefaks 19.07.03 (han hevder at datoen som fremkommer på faksen, 19.10.02 er feil) der han bestred kravet.

Forliksrådet avsa dom 08.01.03. der klager ble dømt til å betale til fordringshaver kr. 21.630 med tillegg av renter og saksomkostninger, også utenrettslige. Før dommen var rettskraftig inngikk imidlertid partene forlik som gikk ut på at klager skulle betale fordringshaver kr. 8.000.

I forbindelse med søknad om lån, mottok klager et gjenparts-brev fra D& B av 9.04.03 der det fremgikk at det var registrert inkassosak på klager i forbindelse med ovennevnte sak. Advokat NN tok på vegne av klager umiddelbart telefonisk kontakt med Lindorff AS, og det ble raskt avklart og erkjent fra Lindorff AS sin side, at man hadde glemt å ”tvistekode” saken, og at det av den grunn uberettiget hadde blitt registrert betalingsanmerkning i de kredittopplysningsregistre som klager ikke hadde sendt orientering om innsigelsen til. Lindorff AS sendte samme dag som feilen ble avdekket, melding til alle relevante selskap om sletting av feilregistreringen.

Klagers advokat fremmet et krav om oppreisning på kr. 10.000 som følge av feilregistreringen. Innklagede har bestridt kravet.

2 Partene anfører

Klager anfører at det er ubestridt at det har skjedd en uriktig betalingsanmerkning. Han krever oppreisning for tort og svie for uriktig registrering som dårlig betaler. Lindorff AS har opptrådt i strid med regelverket. Overtredelsen må karakteriseres som grovt uaktsom. Den uriktige betalingsanmerkningen har påført klager svekket omdømme og kredittverdighet. Dette er alvorlig for klager som driver betydelig virksomhet innen blant annet finans og eiendom. De langsiktige konsekvensene er vanskelig å kvantifisere, det er av den grunn ikke reist erstatning for økonomisk tap. Klager har nedlagt slik påstand:

1. De innklagede betaler in solidum oppreisning oppad begrenset til kr. 10.000 til klager med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.
2. De innklagede erstatter in solidum klagers utgifter til advokat med kr. 4.000 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.

Lindorff AS har anført at selskapet ikke skulle ha meldt inn fordringen som en betalingsanmerkning. Selve inkassosaken er også avsluttet som forlikt. Det er ikke grunnlag for oppreisningskravet da den manglende ”tvistekodingen” ikke er grovt uaktsom. Klager har heller ikke reagert tilstrekkelig på de forhåndsvarsler som kredittopplysningsbyråene sendte ut i forkant av betalingsanmerkningen. Han tok heller ikke kontakt med Lindorff AS som var kilden til opplysningen. Ved en slik kontakt ville registrering av anmerkningen vært unngått. Ved forhåndsvarsling der skyldner gis muligheten til å rette opp eventuelle feil er det dessuten opprettet et formelt sikkerhetsnett som i stor grad reduserer risikoen for skade av en feilopplysning. I tillegg vil det ved kredittvurdering der det foreligger gale opplysninger raskt være mulig å få oppklart feil. På grunnlag av dette sikkerhetsnettet, kan det ikke betegnes som grovt uaktsomt av en inkassator å glemme å ”tvistekode” en sak. Det erkjennes at det foreligger uaktsomhet, men uaktsomheten er ikke grov.

3 Inkassoklagenemndas syn på saken

Inkassoklagenemnda vil først bemerke at det er uklart om og i hvilken utstrekning Inkassoklagenemnda kan ta stilling til erstatnings- og oppreisningskrav. Saken gjelder krav om oppreisning for skade av ikke-økonomisk tap. Hjemmelen for oppreisningskravet er ikke angitt, men Inkassoklagenemnda legger til grunn at det må være skadeserstatningsloven § 3-5 eller § 3-6.

Ansvarsgrunnlaget for krav om oppreisning etter § 3-5 første ledd litra a) er forsett eller grov uaktsomhet. Feilen som ble gjort da saken ikke ble ”tvistekodet” kan ikke sies å være grovt uaktsom. Det er ved denne vurdering tatt hensyn til de sikkerhetsrutiner som er etablert for å forebygge risikoen for skade på grunn av feilregistreringer. Det er derfor ikke i noe tilfelle grunnlag for oppreisning etter denne bestemmelse. Vilklårene for oppreisning etter § 3-5 første ledd litra b), jf § 3-3 er klart nok ikke til stede.

Når det gjelder § 3-6 finner Inkassoklagenemnda ikke å kunne bygge på at det foreligger noen ærekrenkelse og heller ikke en krenking av privatlivets fred. Det siste alternativ forutsetter at det er gitt offentlig meddelelse om personlige eller huslige forhold som beskrevet i straffeloven § 290.

Det er derfor ikke i noe fall grunnlag for oppreisning.

4 Vedtak

Klager gis ikke medhold.

Oslo, den 9. januar 2004

Iver Huitfeldt
Leder inkassoklagenemnda